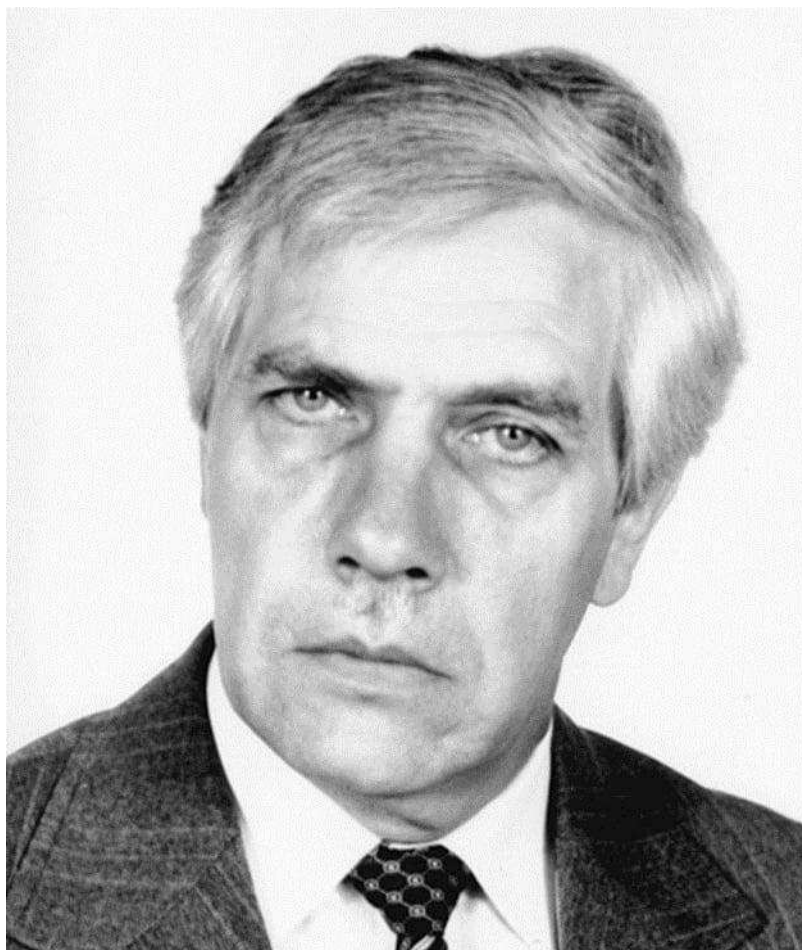

In memoriam Dr. Jakó János (1938 – 2025)

Kategória: SZSZBMK hírek Megjelent: 2025. július 15. kedd, 10:15 Találatok: 360

Életének 87. évében elhunyt dr. Jakó János nyugalmazott osztályvezető főorvos, belgyógyász, hematológus, kórházunk V. Belgyógyászati Osztályának megalapítója és a megye felnőtt hematológiai szakellátásának megszervezője.

Dr. Jakó János nyugalmazott osztályvezető főorvos Úr temetésére 2025. július 21-én, hétfőn 15 órakor kerül sor, a Nyíregyháza Északi temető főbejárati ravatalozójából.

Dr. Jakó János 1938. október 21-én Sárospatakon született. Sárospataki származására mindig büszke volt. Orvosi diplomáját 1964-ben „Sub Auspiciis Rei Publicae Popularis” kitüntetéssel kapta meg a Debreceni Orvostudományi Egyetemen. Aktív pályafutásának első hónapjait nem az egyetemen, hanem a nyíregyházi Megyei Kórház II. Belgyógyászati Osztályán kezdte meg.

Kitüntetéses doktorrá avatását követően került a Debreceni Orvostudományi Egyetem I.sz., majd 1968-tól a II. sz. Belgyógyászati Klinikájára, ahol belgyógyász és hematológiai szakképesítést szerzett. A magyar hematológia megalapítói közé tartozott, számos ismert, neves hematológus volt a tanítványa. A klinika világát elhagyva 1980. január 1-től a mátészalkai Kórház I. Belgyógyászati Osztályának vezetését vállalta el.

E rövid kitérő után – 1983. január 1-től – a nyíregyházi Jósa András Megyei Kórház újonnan megalakuló, hematológiai profilú V. Belgyógyászati Osztályának megszervezésére kérték fel. A tartósan fennálló infrastrukturális és humánerőforrás nehézségek ellenére gyorsan jól szervezett, fegyelmezett, országosan is elismert színvonalú osztályt épített. Tevékenységét az egységes belgyógyászati szemlélet és a betegek iránti empátia jellemezte. Az általa vezetett osztály kórházunk tudományos tevékenységének – a közkórházi szintet jóval meghaladóan – élén jár.

Munkássága során több száz előadást tartott és 204 lektorált tudományos közleményt készített, ezt a tevékenységét nyugdíjba vonulása után is intenzíven folytatta. Fő kutatási területe a rosszindulatú vérképzőszervi betegségek epidemiológiája, ezen belül a familiáris malignus hematológiai kórképek voltak, utóbbi témában nemzetközi szinten is új eredményeket ért el. A Megyei Leukémiai/Lymphoma regiszter létrehozása és gondozása az országos szakmai tervek elkészítéséhez is segítséget adott. Ezen kívül a belgyógyászat és a hematológia minden újdonsága is érdekelte, a belgyógyászati osztályoknak havonta közös referálókat szervezett. Rendszeresen tartott mikroszkópos konzultációkat a Debreceni Egyetem Laboratóriumi Medicina Tanszékén. Évtizedekig kórházunk Etikai Bizottságának elnöke és a Tudományos Bizottság tagja, a Hematológia-Transzfúziológia folyóirat szerkesztőbizottságának tagja volt.

Munkásságát számos díjjal, kitüntetéssel ismerték el (Batthyány-Strattmann László-díj, két alkalommal a Magyar Orvosi Hetilap legjobb közleményéért kapott Markusovszky-díj, Kelemen Endre-díj, Pro Comitatu-díj, Korányi Frigyes-díj, Kiváló Munkáért kitüntető jelvény, Szakmai kitüntetések, Semmelweis emlékérem (Jósa András Kórház), Centenárium (ezüst) emlékérem (Jósa András Kórház), Petrányi Gyula-díj).

1999. júniusában nyugdíjba vonult, de azt követően is hosszú évekig aktívan segítette az osztály munkáját a hematológiai szakrendelésen, valamint szakmai tanácsaival, a mikroszkóp előtti megbeszélésekkel, szakmai közlemények írásával. Szabadidejében orvosi numizmatikával foglalkozott, ebben és egyéb orvostörténeti területi témákban is jelentek meg írásai, a Magyar Orvostörténelmi Társaság Orvosi Numizmatikai Szakosztályának elnöke volt. Életének nagy részét a kórházban munkával töltötte, rendszeresen napi legalább 12 órát dolgozott. Munkáját a naprakész új szakmai ismeretek elsajátítása, a pontosság, precízesség, betegközpontúság jellemezte.

Dr. Jakó Jánost néhányan kemény, nehéz embernek tartották, pedig nem kívánt senkitől sem többet, mint önmagától: igényességet szakmai és etikai szempontból egyaránt. Akik közelebbről ismerték, tudják, hogy kissé zárkózott, de segítőkész, munkatársait támogató, emberi és szakmai erényeivel önmagában is tiszteletet és tekintélyt kiváltó ember volt.

Életének utolsó évében már visszavonultan élt. 2025. április végén akut betegséggel került kórházba, amelyet idős szervezete már nem tudott legyőzni, 2025. június 26-án elhunyt.

Kiemelkedő emberi és szakmai tulajdonságai, életútja követendő példaként szolgál a fiatalabb orvosgenerációk számára. Emlékét kegyelettel megőrizzük, szakmai szellemiségét tovább követjük.

Dr. Szerafin László, kandidátus
ny. osztályvezető főorvos,
c. egyetemi docens